

pri komu dobé, naj se mu vzamejo. Okrajne oblastnije, duhovščina, šolski učitelji in župani naj skerbé, da mladost o pravem času svaré, da naj tičev neusmiljeno ne preganja, ker to je zeló škodljivo, pa žali Bog! navadno za kratek čas pripuščeno“.

Tebi, ljubi „Tovars“,

serčno vdani

vertni tič.

Kresničice. Dokler nam solnce sreče sveti, ne manjka se nam prijatelj, ker njegova mila toplota vabi vsakega, da bi jo užival. Kakor hitro pa solnce naše sreče zaide, in pride noč nesreče s svojimi stiskami in nadlogami, pobegnejo vsi od nas, bojé se, da bi jih ljudje ne šteli k nepoprjem. Čednost, odkritoserčnost in pa prijateljstvo morajo dan današnji svoje obraze pokrite nositi s pajčelonom materializma, sicer jih svet ne more terpeti med sabo. —

»Dragi sinko moj! bodi zmeren vsaki čas in pri vsaki reči, kajti zmernost je hči nebeška«, uči oče pijanec svojega mladega sinčka. Enako delajo v našem času omike in napredka tudi nekteri odgojitelji mladinski — učitelji — pozabivši zlate prislovice: »da le samo lepi zgledi mičejo v posnemanje«. —

»Deteta, katero si težko vojaško čelado na nježno glavico posadi in s težkim vojaškim mečem rožljá, gotovo ne bode nihče zato že tudi vojakom pristeval; ravno tako si ti nikar ne domišljuj, da si že pesnik ali pa pisatelj, kedar vidiš svojo prvo literarno poskušnjo v kakem javnem listu priobčeno«. Naj bi se te resnične besede v svoje serce zapisal vsakteri mladeneč, ki je že prijel ali pa misli še prijeti za pisateljsko peró. —

ZASTAVICA.

Čvetero čerk, si čisto neenakih,
V harmoničnih je zlogih dveh, in v takih,
Da skup obá imé sta miloglasno,
Imelo kdaj ga žensko bitje krasno,
Ki mu bilá je mar zapoved sveta:
»Spoštuj preserčno mater in očeta!«
Sercé junásko tud' mu v persih bílo,
Očeta svoj'ga trinogu je sina smert rešilo.
Nje zgodbi čudni lepi in preprosti
Gotovo rad si čúdil se v mladosti. —